

LUDVÍČEK

Život je řeka, která plyne bez konce. Přesto všechno v životě má svůj začátek a konec...

Jak by se vám líbilo, děti, kdyby vás žádný strach už nikdy nezastavil? Nikdy, nikde, s nikým! Byly byste navždy svobodné a ani sama smrt by vás ničím neděsila. Myslíte, že to není možné? Pak si poslechněte tento podivuhodný příběh o jednom rozmazleném princí, kterého pojmenovali Ludvík Otomar Karel XII., zrozený Vznešený.

Princ Ludvíček byl jedináček: všechno, co chtěl, to měl. Tryskající vodotrysk s teplou vodou přímo v pokojíku, zrcadlo z Itálie, co měnilo barvy, když se na něj plivlo, cvičeného páva, který uměl skřehotat jednoduché melodie, i stolecem želvu, co chodila jenom pozpátku! Ale i když měl princ různé takové vznešené blbosti, cítil se často velmi osamělý. Jiné děti potkal jenom výjimečně, to víte, byl to následník trůnu, a ti si s obyčejnými dětmi, jako jste vy, hrají málo. Pokud tedy mezi vámi nejsou malí princové a princezny! Ludvíček si často hrával docela sám. Třeba na schovávanou. Sám se schoval, sám se našel. Taky si hrál na chudáka a boháče. Sám sobě rozprodával maminkiny šperky, celé hodiny je leštil a pak je na perských kobercích rovnal podle

zářivosti. Jeho maminka královna Ludmila Libuše Vznešená ho nade všechno milovala. Dávala mu tolik lásky, že pro jejího muže krále Radomila Josefa Vznešeného už jí skoro žádná nezbývala. Král si toho pro samé panování ani příliš nevšímal. Inu, být dobrým králem je těžká práce, a když člověk mnoho pracuje, často se o to méně miluje.

Ludvíček rostl jako každý dobře živený chlapec a stále víc a víc se upínal na svoji maminku, až se z něj stal ustrašený, ukňouraný a nafoukaný princ, který se bál komárů, slunce, vody, větru, koní, čmeláků, tmy a kdoví čeho ještě. Celé dny se poflakoval po zámku, jednou denně si nechal načesat vlásy, vyleštit nehty a boty a jinak přemýšlel o tom, co všechno udělá, až se stane králem a bude nejmocnějším mužem v zemi. Vůbec mu nevadilo, že za celý svůj život ani jedinkrát neprošel zámeckou bránou mezi obyčejné lidi. Všechno, co kdy poznal, byl přetékaný přepych rozlehlého zámku a nekonečná péče jeho starostlivé matky.

V den třicátých osmých narozenin, ano, děti, byl to princ už poněkud přerostlý, řekl král svému synovi jako už tolikrát předtím:

„Měl by ses oženit, synu.“

Král Radomil seděl slavnostně oblečen do fialovorudé kašmírové haleny a černých saténových kalhot v čele dlouhého stolu v zámecké jídelně. Na opačném konci stolu seděla jeho manželka královna Ludmila. Ta si dnes vzala róbu v barvách Ludvíkových očí – tyrkysově modrou. No a po její levici měl své místo princ Ludvík, celý v bílém. Blondáté vlásy měl dnes obzvláště pečlivě naondulované, roztomilé kudrlinky se mu třepotaly nad obočím, celý byl navoněný, vymydlený a na-

krémovaný. Dva sluhové právě velmi opatrně nesli třípatrový narozeninový dort bohatě zdobený šlehačkou, marcipánem a plátky bílých portugalských růží. Plamínky třiceti osmi svíček se neklidně mihotaly, takže chudáci sluhové snad ani nedýchali, aby nějakou omylem nesfoukli. Pečlivě dort položili doprostřed stolu a nenápadně se uklidili k oknům. Ludvík si hluboce vzdychnul. Otec snad bude zase otravovat s těmi svými žvásty o ženění! Zrovna dnes! Královna Ludmila se jemně usmála, pohladila synka po rameni a sladce řekla:

„Však má Ludvíček ještě čas.“

„Taky by měl náš syn konečně trochu poznat svět,“ pokračoval král a dobře věděl, že píchá do vosího hnízda. Ludvík se na otce vztekle podíval, královna se napila červeného vína a zašvitořila:

„Kam by jezdil, všechno má tady.“

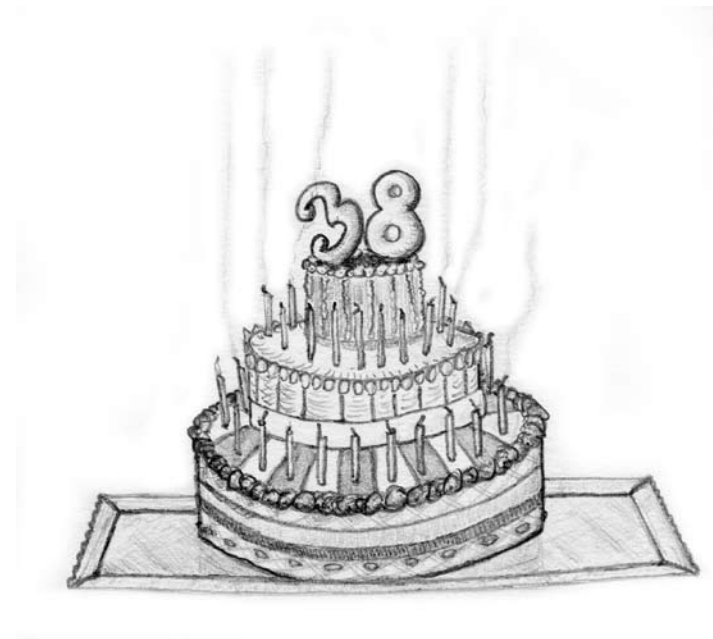
Veličenstva chvíli tiše přežvykovala, sluhové se tvářili neviditelně, svíčky na dortu nervózně pomrkávaly.

„Myslím, že jsme ho trochu rozmazlili, nemáš ten pocit, drahá?“ řekl král jakoby nic. Princ velmi pomalu odložil příbor, otúpkal si rty bělostným ubrouskem a vysokým pronikavým hláskem promluvil.

„Otče, pokud jsi něco zanedbal ve výchově, tak už se to laskavě nesnaž nijak dohánět, buď tak hodný, ano? Chceme se s maminkou v klidu najíst.“

Královna se na Ludvíka usmála a pohladila ho tentokrát po dlani.

„Zanedbal jsem toho dost, obávám se. Trochu mi dělá starosti, že jednou budeš králem,“ řekl Radomil a pevně se zadíval Ludvíkovi do očí.

„Já za to nemůžu, že jsem váš jediný syn,“ ušklíbl se drze princ a houknul na sluhu.

„Dolej mi omáčku!“

Sluha se poklonil a zkušeným pohybem dolil princovi vytříbenou šípkovou omáčku z porcelánové vaničky. Ludvík, aniž poděkoval, pokračoval.

„Otče, jediné, co tě na mně za posledních dvacet let zajímalo, je, kdy už se konečně ožením a kdy vypadnu někam do světa. Měl by sis přiznat, že jsi starý a poměrně brzo umřeš.“

Král ztuhl.

Princ dál v klidu žvýkal vláčný bramborový knedlík. „Dej mě už konečně korunovat a pak si můžeš někde v klidu lovit ty svoje daňky a muflony. Já vím moc dobře, jak vládnout, a až budu král, tak to zažiješ na vlastní kůži!“

Král praštil pěstí do stolu, až sebou sluhové trhli.

„A už toho mám dost!“ zaburácel Radomil a pomalu se postavil. „Okamžitě se omluv!“

Syn na něho pohrdavě hleděl.

„Neslyšel jsi?“

„Otče, neztrapňuj se,“ odsekl Ludvík. Královna se snažila odvést pozornost, mávla na sluhu.

„Dej si dort, Radomile...“

Sluha úslužně přiskočil, aby zakrojil dort, ale král ho gestem zarazil.

„Přešla mě chuť i trpělivost!“

„Radomile, nekaž Ludvíčkovi narozeniny,“ zaprosila královna.

„Ty mlč, Ludmilo! Teď mlč! A ty se omluv!“ řekl král ledově. Ludvík se ovšem nenechal vyvést z míry, dál si v klidu pochutnával na kančí pečení a mezi sousty drze diskutoval.

„Za co se mám omlouvat? Za to, že umřeš? Vždyť říkám jenom pravdu.“

„Ty vůbec nevíš, co říkáš, a je to i moje chyba,“ rozčílil se král, hodil na stůl ubrousek, došel ke dveřím, vzteklým trhnutím je otevřel a zvolna (musel se přemáhat) odcházel dlouhou chodbou pryč. Podpatky jeho bot tepaly do parket, jako když práská bičem. Průvan, který se prohnal jídelnou, sfouknul všechny svíčky na dortu a ve vzduchu zůstalo viset trapné, tíživé ticho. S Ludvíkem to ale nijak nepohnulo. Lusknul povýšeně na sluhu, aby servíroval dort. Zato Ludmila překvapeně koukala za odcházejícím manželem.

Takhle rozčíleného jej už dlouho neviděla...